

Ремчик

Анатолій Григорук

Для домашніх він — Ремчик. А повне його ім'я — Ярема.

Це так тато придумав. Власне, не придумав, а в якійсь книжці вчитав. Там один дуже геройський парубок звався Яремою. Його ніхто не міг перемогти. От тато з мамою ще до Ремчикового народження й вирішили: "Як знайдеться в нас хлопчик — теж назвемо Яремою".

А невдовзі він і знайшовсь, цебто народивсь.

Росте Ремчик нівроку собі. Йому п'ять рочків ще тільки восени буде. А всі, хто не знає, дають на око цілих шість. Він і справді рослявий та дужий. Ремчикові нічого, приміром, не варто взяти важкезну татову гантелю і, як пір'їну, виважити аж три рази над головою. А ще він непосидючий і до різних витівок вдатний.

От і вчора таке вкоїв, що годі й згадувати.

Пішли вони з бабунею до універсаму. Поки бабуня брала хліб, цукор, молоко, Ремчик бігав між рядами стелажів і хапав то коробку цукерок, то велику двохлітрову пляшку фанти, то кульок з апельсинами й мало не силою намагався покласти до їхнього візка.

— Угомонися! — суворо сказала бабуня й відклала усе те назад на полиці. — Он я взяла для тебе шоколадку — й досить. У нас грошей не вистачить.

Ремчик не на жарт образився і, коли бабуня відвернулась, сердито показав їй у спину язика.

Нарешті, скупившись, вони вийшли на вулицю. Бачать — неподалік стоїть критий фургон, а з нього свіжі, просто з птахофабрики, яєчка продають. До того ж дешевше, ніж в універсамі. От бабуня й прилаштувалася до черги у хвіст.

— Стій спокійно за цією тіточкою і на крок нікуди не відходь, — наказала вона Ремчикові. — А я ще раз мушу поскочити в універсам, бо через твої фокуси забула соди купити.

Та коли за кілька хвилин бабуня вернулася, Ремчика в черзі не було.

— Ой, людоньки! — забідкалась вона. — Пропав мій онука... Ремчик... Ярема. В синій курточці...

Від надмірної тривоги серце їй болісно стиснулося, перед очима все загойдалось, поплигло, і дві тітоньки ледве встигли підхопити її під руки, щоб вона не впала на землю. Хтось простяг бабуні валідол, хтось став викликати по мобілці швидку допомогу.

Коли це з однієї із великих картонних коробок, що їх продавці, спорожнивши від яєць, скидали на землю, виліз Ремчик. Навіть гадки не маючи, яка через нього зчинилася тривога й метушня, він спокійнісінько грався собі "в танкіста". Побачивши, що бабуні погано, Ремчик підбіг до неї, вхопив за руку і злякано заквилив:

— Бабунечко, рідненька! Я — тут... Чуєш, я осьдечки... Біля тебе... Я живий-живісінький...

Він у відчаї смикав бабуню за рукав, а з очей йому в три ручаї текли гіркі сльози...